

Nederlandse tekst (Titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973).

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE

A R R E S T

Nr. 78.052 van 11 januari 1999

A. 56.039/XIII-710

In zake : **1. SIMONET** Gabrielle,
2. PERLEAU Danielle,
die beiden woonplaats hebben
gekozen bij
Mr. Bernard FELLER, advocaat,
rue des Martyrs 19
6700 Aarlen,

tegen :

de Stad Aarlen,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Francis HAUMONT, advocaat,
rue du Stocquoy 1/3
1300 Waver.

Tussenkomen partij :

DELAIN Michel,
die woonplaats heeft gekozen bij
Mr. Francis HAUMONT, advocaat,
rue du Stocquoy 1/3
1300 Waver.

DE RAAD VAN STATE, XIIIe KAMER,

Gezien het op 31 januari 1994 ingediende
verzoekschrift, waarbij Gabrielle SIMONET en
Danielle PERLEAU de nietigverklaring vorderen van de
bouwvergunning die op 30 november 1993 door de stad
Aarlen is afgegeven aan Michel DELAIN, voor het optrekken
van een flatgebouw op een perceel gelegen "rue Godefroid
Kurth" nr. 15 en "rue Busleyden" te Aarlen;

Gelet op arrest nr. 46.647 van 25 maart 1994, waarbij het door Michel DELAIN ingediende verzoek tot tussenkomst in het kort geding en in het beroep tot nietigverklaring wordt ingewilligd en waarbij de vordering tot schorsing, tot het bevelen van voorlopige maatregelen en tot het opleggen van een dwangsom wordt afgewezen;

Gezien de regelmatig uitgewisselde memories van antwoord en van wederantwoord;

Gezien het verslag van de heer THIBAUT, adjunct-auditeur bij de Raad van State;

Gelet op de beschikking van 3 juli 1998, waarbij de neerlegging van het dossier en het verslag ter griffie wordt gelast;

Gelet op de kennisgeving van het verslag aan de partijen en gezien de laatste memorie van de verzoeksters;

Gelet op de beschikking van 12 oktober 1998, waarvan aan de partijen kennis is gegeven en waarbij wordt bepaald dat de zaak voorkomt op de terechtzitting van 26 november 1998;

Gehoord het verslag van de heer LEROY, staatsraad;

Gehoord de opmerkingen van Mr. Ph. LEVERT, advocaat, die voor de verzoeksters verschijnt, en van Mr. B. HAVET, loco Mr. F. HAUMONT, advocaat, die voor de verwerende partij en voor de tussenkomende partij verschijnt;

Gehoord het eensluidend advies van de heer THIBAUT, adjunct-auditeur;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

Overwegende dat de feiten die dienstig zijn voor het onderzoek van het beroep uiteengezet zijn in arrest nr. 46.647 van 25 maart 1994;

Overwegende dat de verwerende partij de ontvankelijkheid ratio temporis van het beroep betwist;

Overwegende dat de bestreden vergunning, die op 30 november 1993 is afgegeven, op 3 december 1993 ter kennis van de verzoeksters is gekomen; dat het beroep tot nietigverklaring, dat op 31 januari 1994 gepost is, tijdig is ingediend; dat de exceptie niet kan worden aangenomen;

Overwegende dat de verzoeksters een eerste middel ontlenen aan schending van artikel 10 van de Grondwet; dat zij in wezen betogen dat, hoewel het betrokken perceel niet in de omtrek van het beschermde historisch centrum van Aarlen gelegen is, het bestuur dit perceel en de aanpalende percelen toch altijd heeft behandeld alsof zij daarin gelegen waren en dat de regel van de gelijkheid voor de wet vereist dat de verwerende partij de aanvraag van de tussenkomende partij op dezelfde manier blijft behandelen als die van de andere bestuursonderhorigen; dat zij daarop in hun laatste memorie laten volgen dat de gemachtigde ambtenaar diende te weten dat de vermeldingen op de door zijn bestuur uitgevaardigde kaarten geen enkele verordenende kracht hadden, maar dat het vaststaat dat die ambtenaar die regel vanaf 1976 heeft toegepast en dat de naleving van

de afstanden van 30 en 50 meter rond de historische centra als gedragslijn dient te gelden; dat zij aangeven dat er geen sprake kan van zijn onregelmatige toestanden te bestendigen, maar dat, in naam van het beginsel van de goede plaatselijke aanleg, gewoon een gedragslijn moet worden aangehouden en dat de discriminerende toepassing van een gedragsregel een schending van de artikelen 10 en 11 van de Grondwet vormt;

Overwegende dat het perceel in kwestie niet gelegen is in de krachtens artikel 309 en volgende van het Waals Wetboek van ruimtelijke ordening, stedenbouw en patrimonium (W.W.R.O.S.P.) beschermde omtrek; dat het bestuur het vroeger weliswaar heeft beschouwd als behorend tot die omtrek, doch dat dit geschied is door een dwaling omtrent het recht over de juiste uitgestrektheid ervan, een dwaling waarvan het zich pas ter gelegenheid van de vorige procedures voor de Raad van State bewust is geworden en die niet kan worden beschouwd als een gedragslijn die het bestuur zich vrijwillig zou hebben opgelegd; dat de verwerende partij, zodra ze zich bewust was van die dwaling, niet verplicht was te volharden in haar dwaling; dat het overschakelen naar een juiste interpretatie van de wetgeving niet kan worden beschouwd als een schending van artikel 10 van de Grondwet, noch als het opgeven van een gedragslijn; dat het middel ongegrond is;

Overwegende dat de verzoeksters een tweede middel ontleen aan schending van de artikelen 41, 42, 247 en 253 van het W.W.R.O.S.P. en van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; dat zij in wezen betogen dat de bestreden vergunning kennelijk niet verenigbaar is met de goede plaatselijke aanleg, of, op zijn minst, niet passend gemotiveerd is wat die verenigbaarheid betreft; dat zij de deugdelijkheid betwisten van de argumenten die

door de verwerende partij worden aangevoerd om de door hen ingediende bezwaarschriften te weerleggen; dat zij in het bijzonder opmerken dat geen passend antwoord is gegeven op de opmerkingen over de vervanging van een tuin door een gebouw, de reusachtigheid van het project, de esthetische aanblik ervan en het verlies van privacy van hun tuin; dat zij tevens de deugdelijkheid betwisten van de motieven van de bestreden handeling die steunen op het feit dat de aanvraag nieuw is, om de in hun bezwaarschriften gemaakte verwijzingen naar vorige bezwaren te verwerpen; dat zij het advies van de gemachtigde ambtenaar als een nietszeggende formule beschouwen; dat zij erop wijzen dat de Raad van State in zijn arresten nrs. 42.544 en 43.852 geoordeeld heeft dat de tenuitvoerlegging van een vergunning voor het optrekken van hetzelfde gebouw hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigde te berokkenen; dat zij in hun laatste memorie aanvoeren dat de rechter krachtens de wet van 29 juli 1991 zowel de vorm als de inhoud van de bestreden handeling dient na te gaan en dat de administratieve overheid weliswaar de grieven die door de bezwaarden in het kader van het openbaar onderzoek zijn geuit, niet één voor één hoeft te weerleggen, maar dat de bezwaarden in de bestreden handeling een passend antwoord op hun bezwaar moeten vinden; dat zij constateren dat in casu in verband met de reusachtigheid van het omstreden project wordt verwezen naar een gebouw dat niet net naast de gebouwen in kwestie staat, welke gebouwen omringd zijn door constructies met tuin, zodat de motivering van de bestreden handeling strijdig is met de werkelijkheid; dat zij betogen dat hetzelfde geldt voor het grote aantal mensen dat in het ontworpen gebouw zal wonen, aangezien er ten opzichte van de woningen in de buurt, gesteld zelfs dat er in elke flat maar twee mensen kunnen wonen, in totaal 34 bewoners zullen zijn, en dat de gemachtigde ambtenaar, net als het college van burgemeester en schepenen, ertoe gehouden is zijn oordeel

over een project te geven en, in het geval van een regularisatievergunning, uit te leggen om welke specifieke redenen er, afgezien van het gewicht van de voldongen feiten, een regularisatievergunning moet worden afgegeven, terwijl het advies van de gemachtigde ambtenaar in casu alleen een nietszeggende formule bevat; dat zij er voorts op wijzen dat de verwerende partij gebonden is door het gezag van gewijsde van de schorsingsarresten en dat de afgifte van een vergunning betreffende dezelfde aangelegenheid als die welke geschorst is "in feite neerkomt op het berokkenen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel";

Overwegende dat de bestreden vergunning een ruime formele motivering bevat; dat het gaat om een daad van actief bestuur, waarvan de motivering niet moet antwoorden op alle argumenten die aangevoerd kunnen zijn tijdens de procedure die tot de totstandkoming ervan heeft geleid; dat de verwerende partij, door na te gaan of de omvang en het bewonerstal van het gebouw waarvoor de bestreden vergunning is afgegeven te groot zijn ten opzichte van die van de aanpalende gebouwen en door haar oordeel over de esthetiek te baseren op de stijl ervan, geen dwaling omtrent de feiten heeft begaan en evenmin kennelijk onredelijk heeft gehandeld; dat het verlies aan privacy dat de tuin van de verzoeksters wellicht zal ondergaan, in het bestreden besluit passend is gemotiveerd door de verwijzing naar de naleving van de voorschriften van het Burgerlijk Wetboek, die noch door de administratieve overheid noch door de Raad van State mogen worden afgezwakt of strenger gemaakt op basis van het beginsel van de goede plaatselijke aanleg; dat de verzoeksters niet aangeven in welk opzicht de bezwaren die zij vroeger hadden ingediend niet terzijde geschoven hadden kunnen worden door de omstandigheid dat het om een nieuwe procedure ging; dat de kritiek op de motivering van het advies van de gemachtigde ambtenaar niet opgaat,

aangezien de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen alleen bepaalt dat de bestreden handeling zelf gemotiveerd moet zijn, niet de voorbereidende handelingen ervan; dat de omstandigheid dat de Raad van State vroeger geoordeeld heeft dat een bouwvergunning een risico van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhield, de administratieve overheid niet verbiedt te oordelen dat een bouwvergunning die daarmee overeenkomsten vertoont wél verenigbaar is met de goede plaatselijke aanleg, aangezien zij, op basis van de kenmerken van het project, redelijkerwijze kan oordelen dat het risico uitgesloten is of dat het nadeel niet zo erg is als eerst beweerd was; dat noch de vernietiging, noch - a fortiori - de schorsing van de tenuitvoerlegging van een handeling door de Raad van State betekenen dat het de overheid verboden is de vernietigde of geschorste handeling opnieuw te stellen, op voorwaarde dat de door het arrest afgekeurde onwettigheid daarbij verholpen wordt; dat het middel niet gegrond is;

Overwegende dat de verzoeksters een derde middel ontleen aan schending van de artikelen 1, 2, 5, 6 en 7 van het decreet van 11 september 1985 houdende organisatie van de milieu-effectbeoordeling in het Waalse Gewest, aan schending van artikel 7 van het besluit van 31 oktober 1991 van de Waalse Gewestexecutieve tot uitvoering van het decreet van 11 september 1985, aan schending van de substantiële of op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen en aan machtsoverschrijding, doordat de bestreden handeling toestemming verleent tot het slopen van een gebouw en het optrekken van een groter gebouw in Aarlen, rue Godefroid Kurth 15 en rue Busleyden, terwijl de bestreden bouwvergunning geen enkele motivering bevat ten aanzien van de milieueffecten van het project en van de doelstellingen waarvan sprake is in artikel 2 van het

decreet van 11 september 1985; dat zij in hun laatste memorie betogen dat niet kan worden ingestemd met de redenering gevolgd in het arrest waarbij de vordering tot schorsing van de bestreden handeling is afgewezen, namelijk dat een handeling niet met bijzondere redenen omkleed behoeft te worden zodra in het voorafgaand milieu-effectrapport zelf vermeld staat dat het project geen negatieve gevolgen heeft voor het milieu, omdat die redenering de opstellers van voorafgaande milieu-effectrapporten er noodzakelijkerwijze toe zal brengen de hinder die een project kan veroorzaken te minimaliseren, wat ingaat tegen de doelstellingen van het decreet; dat de verzoeksters, wat dit punt betreft, herhalen dat de eigen aard van de artikelen 2 en 5 van het decreet van 11 september 1985 en die van de politie over de milieu-effectrapporten over het hoofd zou worden gezien als aanvaard zou worden dat de motieven aangevoerd in het licht van de wetgeving betreffende de milieubescherming, identiek zouden zijn aan die aangevoerd ter rechtvaardiging van de verenigbaarheid van een project met de goede plaatselijke aanleg, ook al staat het vast dat die motieven elkaar op sommige punten kunnen overlappen;

Overwegende dat het voorafgaand milieu-effectrapport dat bij de bouwaanvraag was ingesloten, geen enkel negatief effect voor het milieu vermeldde; dat niet wordt beweerd dat dit rapport onjuist zou zijn; dat er bijgevolg geen enkele aanleiding was om de bestreden vergunning op dat punt met bijzondere redenen te omkleden; dat het middel niet gegrond is,

B E S L U I T :

Artikel 1.

Het beroep wordt verworpen.

Artikel 2.

De kosten, bepaald op 11.000 frank, komen ten laste van de verzoeksters ten belope van elk 5.500 frank.

Aldus uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van de XIIIe kamer, op elf januari 1900 negenennegentig, door :

de HH. HANOTIAU,	kamervoorzitter,
LEROY,	staatsraad,
QUERTAINMONT,	staatsraad,
Mevr. MALCORPS,	griffier.

De Griffier,

De Voorzitter,

M.-Chr. MALCORPS.

M. HANOTIAU.

VERTALING OVEREENKOMSTIG ARTIKEL 63,
EERSTE LID, VAN DE WETTEN OP DE RAAD
VAN STATE, GECORDINEERD OP 12 JANUARI 1973.